

Ejzel.

(nagygyermekkor 1850.)

„Csak így magadban?”

Nem magam vagyok.
 Nagy pellemek köze ülök félre;
 Kétsz imádom, kétsz issemit:
 Melék beszélde néma éjfele.

„Skerencsés vagy!”

Skerencsés nem vagyok.
 Társaság seb, hiómság vérszaga.
 Kés is vész megfagyásos borzadás köze.
 Minst halak el, előrem állanak.

„Skomorokodol hái?”

Nem skomorokodom.
 Egy ifjú-kar nyúl gyász szög felé,
 S mint megdicsőült martir, koporsóban
 Fövel vonnakak mind a menny felé.

Ugy

„Ugy hát reméltse ?“..

..... Remélek, firomig.
Az ipen fia megfeszített,
De gy földtám alján; s csak ellép leve
Megvalósjára a föld népinek.

Keilagyibenn

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA